

18. Мамцев А. Н. Управление безопасностью пищевых продуктов на основе принципов ХАССП: [система ХАССП (анализ рисков и критические контрольные точки) обеспечивает безопасность пищевых продуктов и повышает их конкурентоспособность] / А. Н. Мамцев, Е. В. Кузнецова // Достижения науки и техники АПК. – 2007. – № 12. – С. 30–31.
19. Павлова С. А. Методы получения экспертной оценки экологической ситуации в АПК: [основаны на комплексе оценочных, информативных показателей, должны включаться в модели исследования ситуации и в систему общей экспертной оценки экологической ситуации] / С. А. Павлова, И. Е. Павлов // Аграр. наука. – 2008. – № 11. – С. 12–14.
20. Романко С. М. Нормативно-правове регулювання права споживача на якість та безпеку сільськогосподарської продукції [Електронний ресурс] / С. М. Романко // Актуал. пробл. вдосконалення чин. законодавства України. – 2012. – Вип. 30. – С. 193–199.

*Барабаш Тетяна Олегівна – к. ю. н., асистент кафедри екологічного права
Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого*

М. К. Черкашина

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ У СФЕРІ ВОДОПОСТАЧАННЯ ЯК СЕКТОРІ ЖИТЛОВО- КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА В УКРАЇНІ

У статті розглянуто проблеми забезпечення екологічної безпеки у сфері водопостачання в Україні. У публікації визначено ключові заплановані зміни, до яких слід віднести: закріплення зобов'язання держави забезпечити усі міста та селища системами каналізації; створення переліку уразливих зон та запровадження принципу додаткової очистки стічних вод перед скидом у таких зонах.

Ключові слова: екологічна безпека, водопостачання, водопровідні мережі, житлово-комунальне господарство, система каналізації.

Четверта частина очисних споруд водопровідної мережі, кожна п'ята насосна станція та половина насосних агрегатів України відпрацювали нормативний строк експлуатації. В аварійному стані перебуває понад 37 тис. кілометрів водопровідних та 14 тис. кілометрів каналізаційних мереж, або більше 30 відсотків їх загальної довжини, витоки з яких крім

вторинного забруднення питної води обумовлюють підтоплення території населених пунктів в окремих регіонах.

На початку 2002 року вступив у дію Закон України «Про питну воду та питне водопостачання» від 10.01.2002 р. №2918-ІІІ, що визначає правові, економічні й організаційні засади функціонування системи питного водопостачання, спрямовані на гарантоване забезпечення населення якісною й безпечною для здоров'я людини водою. У той самий час дотепер основним нормативним документом, що визначає якість питної води, залишається ГОСТ 2874–82 «Вода питна. Гігієнічні вимоги й контроль за якістю». За цим нормативним документом якість питної води оцінюється за 28 санітарно-хімічними і бактеріологічними показниками. З 1 січня 2000 року в Україні введено в дію Державні санітарні правила й норми (ДСанПіН) «Вода питна. Гігієнічні вимоги до якості води централізованого господарсько-питного водопостачання», затвердженні наказом Міністерства охорони здоров'я України від 23.12.1996 р. № 383, де включено 54 показника якості й контролю за якістю питної води. У цьому документі значно розширеній спектр показників, нормативні рівні деяких з них стали більш жорсткими.

Проблема забруднення поверхневих джерел водопостачання та якості питної води є актуальною для всього світу. У світовій практиці стандарти якості питної води постійно переглядаються. Стандарти Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) у 1970 р. мали 9, у 1984 р. – 27, у 1993 р. – вже 95 показників. Зазначені стандарти покладені в основу Директиви 90/778/ЄС і для багатьох країн світу та є основними.

Гігієнічні нормативи якості питної води, представлені в новому нормативному документі ДСанПіН «Вода питна», є більш вимогливими, ніж у ГОСТ 2874–82, і більш наближеними до стандартів якості ВООЗ та ЄС, та у деяких випадках жорсткіше них (органолептичні показники, мутність, барій, фтор, хлорфеноли, хлороформ тощо). Наближення вітчизняних гігієнічних нормативів якості питної води до рівня стандартів ВООЗ й ЄС є одним із елементів входження України в Європейське Співтовариство.

Іншою проблемою є забруднення водних об'єктів – джерел питного водопостачання, що створює серйозну небезпеку для здоров'я населення в багатьох регіонах України, обумовлює високий рівень захворюваності кишковими інфекціями, гепатитом, збільшує ризик впливу на організм людини канцерогенних і мутагенних факторів. Відставання України від нормативів якості питної води виявляється в тому, що в Україні дуже часто відбуваються масові епідемії кишкових інфекцій, а також гепатиту А, який є серйозною проблемою для населення країни.

їни від розвинутих країн за середньою тривалістю життя та висока смертність певною мірою пов'язані зі споживанням недоброкачісної питної води.

Сучасний незадовільний стан водних об'єктів показує, що проблеми у сфері охорони вод від забруднення та виснаження не тільки не знайшли вирішення, а й значно загострилися, особливо в останні роки. В аварійному стані перебуває більше 30 відсотків каналізаційних мереж, які експлуатуються вкрай незадовільно. Так, питомі норми водоспоживання перевищують аналогічні показники розвинутих країн у 1,5–3 рази, втрати в системах водопостачання сягають 30–40, а в деяких регіонах перевищують 50 відсотків.

Іншим джерелом водопостачання населення є водні джерела та бутильована вода. Водні джерела повинна відповісти вимогам Директиви 98/83/ЕС щодо якості води, призначеної для споживання людиною. У Директиві також подано чіткі вимоги щодо інформації на етикетці, зокрема, на ній повинна бути інформація про хімічний склад, місце експлуатації джерела і назву джерела, інформація про будь-яку (дозволену) обробку. В назві чи торговій марці може бути вказана місцевість лише за умови, що вода там і добувається. Розповсюдження на ринку води з одного джерела з різними назвами і описами заборонено. Нині на українському ринку немає чіткої класифікації бутильованої води за типами і, відповідно, нормативних документів на всю наявну у продажу воду. В Україні досі не затверджено держстандарт на бутильовану питну воду, хоча українськими науковцями розроблено стандарт, що поширюється на питну фасовану воду, призначену для реалізації через торговельну мережу, і установлює вимоги щодо її виробляння, постачання, використання.

Будівельні норми і правила, стандарти на питну воду і методики визначення якісних показників у сфері питної води та питного водопостачання недосконалі і потребують приведення їх у відповідність із стандартами Європейського Союзу. Відповідно до цього потребує вдосконалення й наявна в Україні лабораторна база, що вимагатиме значних витрат.

Суттєвою екологічною проблемою є високі потреби ЖКГ у водних ресурсах. На потреби комунального господарства витрачається щорічно близько 4 км³ (18%) або 311 літрів за добу на одного міського жителя.

У країнах Європи норми приблизно в 2–2,5 рази нижчі. У Великобританії – 155 літрів за добу, Франції – 145, Німеччині – 163 літри за добу. У Швеції та країнах Бенілюксу трохи більше 100 літрів. При загальному зменшенні водовитрат в кінці 90-х різко погіршилося співвідношення на одиницю продукції. Залишалися досить високими втрати води під час її транспортування до 9 відсотків від водозабору.

В Україні існує достатній рівень забезпечення населення послугами водопостачання та водовідведення у містах (де до 90% населення користується централізованим водопостачанням та каналізацією). Водночас 345 селищ міського типу, 95 відсотків сільських населених пунктів не оснащені централізованими системами каналізації, а в 187 міських населених пунктах очисні каналізаційні споруди працюють неефективно – у водойми щодоби скидається понад 12 тис. куб. метрів неочищених та недостатньо очищених стічних вод.

Законом України «Про Загальнодержавну програму реформування і розвитку житлово-комунального господарства на 2009–2014 роки» від 24 червня 2004 року № 1869-IV передбачається гармонізація законодавства, що регулює діяльність у сфері житлово-комунального господарства, з директивами і стандартами ЄС у період з 2009 до 2014 рр.

Відповіальність за його підготовку покладено на Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України та Мінприроди.

На жаль, не уточнюється зміст запланованих змін, проте до першочергових слід віднести: закріплення зобов’язання держави забезпечити усі міста та селища системами каналізації; створення переліку уразливих зон відповідно до критеріїв, встановлених у додатку II до Директиви (можливо як додаткової категоризації), та запровадження принципу додаткової очистки стічних вод перед скидом в таких зонах.

Також необхідно розробити та ухвалити технічну та інвестиційну програми впровадження положень Директиви та встановити обов’язок водоканалів регулярно готувати та оприлюднювати звіт про скидання стічних вод та осаду в підзвітних їм регіонах. Слід також зазначити, що офіційний переклад деяких положень Директиви українською мовою має недоліки, які необхідно терміново усунути. Слід також наголосити на необхідності приведення у відповідність термінологічного апарату та закріплення його у законодавстві.

Таблиця 1

**Визначення очікуваних результатів прийняття запропонованого
регуляторного акта у галузі водопостачання**

Ключові групи інтересів	Вигоди	Витрати
Інтереси держави	<p>Забезпечення ефективної реалізації державної політики у сфері охорони навколошнього природного середовища та екологічної безпеки. Покращення стану водних об'єктів</p> <p>Зменшення рівня захворюваності та смертності населення</p> <p>Підвищення працездатності і народжуваності</p>	Збільшення витрат на підвищення ефективності роботи очисних споруд, мереж водопостачання і водовідведення
Інтереси суб'єктів господарювання	Удосконалення здійснення господарської діяльності у зазначеній сфері	Потреба у кваліфікованих кадрах
Інтереси громадян	<p>Поліпшення якості питної води</p> <p>Зменшення захворюваності</p> <p>Зростання рівня життя</p> <p>Поліпшення стану водних об'єктів</p>	Можливе зростання тарифів на послуги

Витрати, які будуть виникати на етапах реалізації Угоди про асоціацію між Україною та ЄС в галузі ЖКГ у сфері водопостачання можливо зменшити завдяки ефективному використанню коштів міжнародної технічної допомоги, зменшенню водоспоживання, збільшенню частки житлового фонду, обладнаного пристроями обліку води.

*Черкашина Марина Костянтинівна – к. ю. н., доцент кафедри екологічного права
Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого*